

Gymnázium a knihovna aneb Vášně člověka z popela zrodí

JANA TOMALOVA

Jazykové gymnázium Pavla Tigrida v Ostravě-Porubě a pobočka Knihovny města Ostravy na Opavské ulici v Ostravě-Porubě opět společně chystají večer plný básni a živé hudby.

Co to znamená? Už tradičně bude knihovna hostit studenty porubského Jazykového gymnázia u příležitosti Dne poezie. Letošní v pořadí již 15. ročník celostátního festivalu Den poezie se bude konat a příležitostí výročí narození Karla Hynka Máchy (*16. 11. 1810). Během let se festival velmi rozrostl a studenti Jazykového gymnázia Pavla Tigrida se ho účastní již popáté. Každoročně nese Den poezie také nějaký podtitul – téma letošního ročníku je Vášně a popel. To si ještě studenti gymnázia uzpůsobili a jejich poetické pásmo ponese název Vášně člověka z popelazrodí...

Hlavním srdcem celostátního festivalu jsou vždy regionální aktéři z řad škol, knihoven, literárních spolků, klubů, divadel, muzeí i jednotlivců, kteří společně pořádají ve svém kraji zajímavé poetické akce pro veřejnost. V Porubě máte tedy možnost přijít, po-

Snímky: archiv školy

sedět a poslechnout si poetické pásmo za doprovodu živé hudby právě v překrásných prostorách knihovny na Opavské ulici. Už tradičně se těšíme na kouzelnou atmosféru, kterou poezie a zvuk kláves nebo třeba saxofonu umí vytvořit. Studenti Jazykového gymnázia Pavla Tigrida budou recitovat nejen česky, ale

mimo jiné také třeba španělsky nebo vietnamsky.

Zveme tedy všechny milovníky krásy a poetiky na milé zastavení v běhu času. Budete vítáni ve čtvrtek 21. listopadu od 17 hodin v knihovně na Opavské ulici. Přijďte si tentokrát nejen pro knihy, ale také pro kousek pohody a poezie.

Prezentace Dne poezie v tisku

Naše absolventka Tereza Vilišová, čerstvá držitelka Ceny Thálie a Ceny Alfréda Radoka za nejlepší ženský herecký výkon v oboru činohra, se setkala s žáky a pedagogy našeho gymnázia.

DIPLOM

ELIŠCE VANĀKOVÉ

za **1. místo**
v regionálním kole
mezinárodní soutěže v řečnickém umění

YOUNG DEMOSTHENES

20.1. 2014

Úspěchy našich žáků ve vědomostních a dovednostních soutěžích

Začátkem listopadu se uskutečnila v prostorách Francouzské aliance Ostrava fotosoutěž „Co mi připomíná Francii“.

Odborná porota udělila jedno z předních míst i našim třem studentkám:

**Monice Bochenské,
Barboře Gruzzkové a Saši Císařové z 1.E.**

Blahopřejeme !

Dans le cadre de l'Automne français,
l'Alliance française d'Ostrava
a organisé un concours photo
„Ça me rappelle la France“.

Le jury a décerné l'une des premières places
à trois de nos étudiantes:

**Monika Bochenská,
Barbora Gruzzková et Saša Císařová de 1.E.**

Toutes nos félicitations !

V rámci projektu „Podpora rozvoje praktické výchovy ve fyzice a chemii“ navštívili naši žáci Dolní oblast Vítkovic.

Školní kolo soutěže v anglickém jazyce

Slavíme 20. výročí partnerských kontaktů s Ecole et Collège Jeanne d'Arc

Jak to všechno začalo?

Musíme se vrátit více než 20 let zpátky, do školního roku 1992/93. Naše škola se jmenovala Gymnázium s rozšířenou výukou cizích jazyků a bylo to ani ne dvouleté batole, dychtivé rozběhnout se plnými silami do života a do světa.

S plnou podporou tehdejšího vedení školy (paní ředitelka PhDr. Marie Šedivá), hledala francouzská sekce kontakty na francouzské školy, které by měly zájem navázat partnerské vztahy vedoucí k setkávání a výměnným pobytům studentů i učitelů.

Představme si nepředstavitelné - dobu bez internetu, elektronické pošty, mobilních telefonů i faxu. Hledání bylo závislé na dopisech psaných na stroji nebo rukou a na klasické poště, tehdy ještě mnohem zdoluhavější, než v dnešní době.

Téměř celý školní rok nepřinášelo naše úsilí žádné výsledky, až pomohla nečekaná náhoda.

V červnu 1993 jsem se coby členka Sdružení učitelů francouzštiny zúčastnila plenárního zasedání tohoto sdružení v Praze. Konalo se v sobotu dopoledne a já se dostavila do velké zasedací místnosti s mírným zpožděním, kvůli tehdejší zdlouhavým vlakovým spojům z Ostravy. Velký sál byl zcela zaplněn a já se posadila úplně vzadu. Těsně před přestávkou v jednání přistoupila k mikrofonu jedna z předsedajících, ve zvednuté ruce držela malý kousek papíru a řekla, že dostala na setkání učitelů v Paříži adresu francouzské školy v Limoges, jejíž ředitel hledá kontakt na českou školu.

Zamávala oním kouskem papíru a čekala, který účastník schůze projeví o adresu zájem.

Šťěstí přeje připraveným - to jsme byli my; zvedla jsem rychle ruku a adresu získala.

Po prvních písemných kontaktech s tehdejším ředitelem Collège Jeanne d'Arc panem G. Maitrem bylo dohodnuto, že první výměna mezi našimi školami se uskuteční na jaře 1994.

Od té doby se výměnných pobytů zúčastnily stovky a stovky studentů, kterým umožnily zažít Francii nejen z pohledu turistů. Pro některé z nich to byla událost, která zásadně ovlivnila jejich profesní a někdy i osobní život.

Nebyla bych si ale pomyslela, když jsem dostala do ruky kousek čtverečkovaného papíru s ručně psanou adresou, že tento partnerský vztah přeroste v oboustranné přátelství a oslaví krásné 20. narozeniny.

BON ANNIVERSAIRE!

březen-duben 2014
Mgr. Vlasta Dubřoková

Žáci 3. ročníků na sportovním kurzu (Flattach – Rakousko)

Žáci 1. ročníků na lyžařském kurzu (Nassfeld – Rakousko)

PRAGUEPRAŽSKÝ
STUDENTSTUDENTSKÝ
SUMMIT

XIX. ROČNÍK | 9. 11. 2013 – 30. 3. 2014
VYSOKÁ ŠKOLA EKONOMICKÁ V PRAZE
HOTEL AMBASSADOR – ZLATÁ HUSA
KONGRESOVÉ CENTRUM PRAHA

Asociace pro mezinárodní otázky
uděluje certifikát

Jáchym Stolička
USA

za nejlepšího delegáta v Radě bezpečnosti
v rámci XIX. ročníku
Pražského studentského summitu

Netolická

ZUZANA NETOLICKÁ

HLAVNÍ KOORDINÁTOŘKA

Vojtěch Bahenský

VOJTĚCH BAHENSKÝ

PROGRAMOVÝ KOORDINÁTOR

Úspěchy našich žáků ve vědomostních a dovednostních soutěžích

Pavel Tigríd: Velím si sám

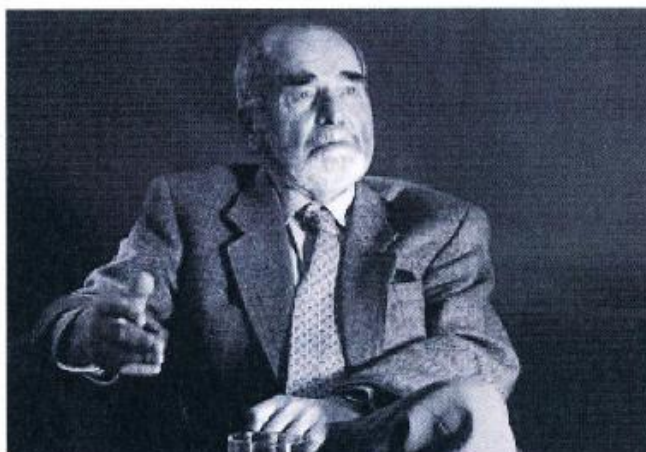
Dokument o solitérovi a čase, který někdy dává za pravdu.

Vysíláme 2. dubna od 21:45 v pořadu Radiodokument.

Pavel Tigríd byl - spolu s Ferdinandem Peroutkou - nepochybně největším českým novinářem dvacátého století, ale také člověk s unikátním politickým instinktem. S téměř celoživotním osudem exulanta se vyrovnal jako málokdo a snad jen u něj se dá mluvit o skutečně promyšlené koncepci exilové práce ve prospěch domova. Je ale Tigrídův odkaz v naší zemi trvalý? Nebo méně vznešeně - vnímáme ho stále jako příklad hodný následování? Umíme v sobě spojit důslednost postojů a zároveň toleranci a schopnost dialogu?

Pavel Tigríd zůstává dodnes trochu záhadou i pro mnohé z těch, kdo ho znali relativně „důvěrně“. Jeho první životopisec Pavel Kosatík mi kromě jiného řekl, že Tigrída obdivuje a zároveň mu svým způsobem nerozumí. Nemusíme si to slovo „nerozumět“ v tomto případě vykládat nijak konfliktně – ono jde v podstatě o to, že jeden z nejslavnějších českých novinářů dvacátého století (*legenda*, jak o sobě někdy se sebeironickou nespokojeností mluvil) v různých rozhovorech vystupoval spíš tak, aby ve finále mnohé zakryl. Cesta do nitra Tigrídovy duše není lehká věc. Podstatou jeho existence totiž navzdory všem společenským a politickým kontaktům a schopnosti žít naplno bylo solitérství. Dokázal dávat lidem dohromady, ale sám si zachovával jistý decentní odstup.

Pavla Tigrída život brzy poučil o své tvrdosti a o tom, že na většinu klíčových věcí je člověk sám nebo jen se svými nejbližšími, a odpovědnost za důležitá rozhodnutí je nedělitelná. Platí to i pro život politického emigranta, tím spíš dvojnásobného. A Tigrídův život byl pozoruhodný mimo jiné v tom, jak vytrvale šel za svými koncepcemi a vizemi, jež se většinou s časovým odstupem ukázaly jako správné. To nelze brát za samozřejmost. Tigríd sám sebe počítal ke generaci, která všechno prohrála a dokonce opakovaně. Jak opět často říkal – *my starci už jsme na té scéně zatančili a slavné to nebylo, teď musíte přijít vy mladí*. V každém případě on sám patřil jako politický emigrant k těm, kterým dal čas za pravdu. Aspoň pokud jde o čas vyměřený 15. březnem 1939 a listopadem 1989, tedy více méně dobou totalitního režimu na území Československa. Poté už nastal čas jiný, na transformaci a bouřlivá devadesátá léta už Pavel Tigríd možná hleděl smířlivěji než bylo na místě, ale to se zpočátku týkalo většiny národa i jeho elit. Sem musíme zařadit i Tigrídovo angažmá v křesle ministra kultury v druhé Klausově vládě, při kterém si velké ostruhy u veřejnosti ani odborníků nezískal, ale ze kterého ani neodcházel s ostudou.

Pavel Tigríd

Foto: [Slavné osobnosti](#)

Psací stroj Pavla Tigrída

Foto: Jan Sedmidubský

Důležitější je ale něco jiného: Tigridův časopis Svědectví byl založen v době největší morální kocoviny politické emigrace po maďarském povstání v roce 1956. kdy žádná pomoc ze Západu nepřišla a maďarská revolta byla utopena v krvi pod pásy sovětských tanků. Tehdy u Tigridů v kuchyni vznikla na první pohled poměrně nereálná idea: psát a vydávat v exilu časopis pro domov, jakousi tištěnou podobu Svobodné Evropy v malém. Však také časopis založil bývalý první programový ředitel české a slovenské redakce RFE. Na Tigridově práci při rozjezdu Svobodné Evropy lze mimochodem ilustrovat jeho nesmlouvavost k sobě i k jiným, někdy až sebemrškačskou, jindy zcela správnou.

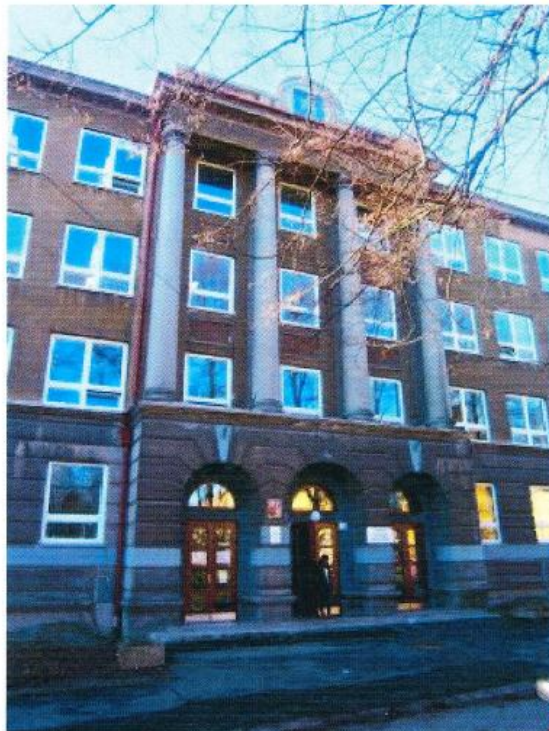

Vitrína ve dvoraně gymnázia Pavla Tigrida
Foto: Jan Sedmidubský

Jako programový ředitel nového rádia a vybavený zkušenostmi hlasatele z válečného vysílání BBC vytvořil schéma, za které by se dodnes nemusela stydět žádná veřejnoprávní rozhlasová stanice, jenže po koncepčních sporech s Ferdinandem Peroutkou, de iure šéfem stanice sídlícím v New Yorku, si Tigrid postavil hlavu a když Američané nesplnili všech jeho deset podmínek, šel. Šel do neznáma, dlouho dělal číšníka v newyorském baru, přitom ale planě netesknil ani po rozhlasové funkci, ani po starém domově. Manželé Tigridovi, jak píše Kosatik, měli legraci z politické emigrace, jejíž příslušníci si i jako pomocný personál hotelových kuchyní a výtahů nadále zachovávali pofiderní důstojnost a oslovovali se „pane ministře“ a „pane poslanče“ v naivní víře, že „do švestek jsme doma“. Tigrid tušil, že tak lehké nebude, a hlavní jeho zásadou navíc vždy bylo *nesedět na plotě* – tohle říkal skutečně často. A když už se člověk jednou stal politickým emigrantem, má to přijmout se vším všudy a pokud navíc chce pomoci ke změně poměrů doma, musí se začít chovat i v tomto směru profesionálně.

Pavel Tigrid jako asi první český politický emigrant pochopil jedno – další světová válka v jaderné éře už Československo neosvobodí, protože by byla zničující pro celý svět a nic by nevyřešila. Morální nadřazenost emigrace je k ničemu a morální vítězství málo váží - je potřeba začít s dialogem přes železnou oponu, mluvit k nim a s nimi. Tím byli míněni nejen běžní čtenáři Svědectví, ale i postupně se rozšiřující skupinky reformních komunistů, kteří doma po roce 1956 pomaloučku přicházeli k vědomí, že takhle to dál nepůjde ani hospodářsky, ani politicky.

Rozhlasový dokument *Pavel Tigrid – Velím si sám* se snaží předložit posluchačům střípky z Tigridových rozhovorů pro Český rozhlas, doplněné o přemítání Pavla Kosatika a o záznam z místa, kde je Tigridův odkaz živější než jinde – na Jazkovém gymnáziu Pavla Tigrida v Ostravě – Porubě. Tato škola nese jméno Pavla Tigrida od roku 2005 a navíc má na svém školním dvoře opravdový unikát – bustu Pavla Tigrida od sochaře Miroslava Rybičky, zasazenou do bývalého soklu, na němž se kdysi nad Porubou vypínala socha

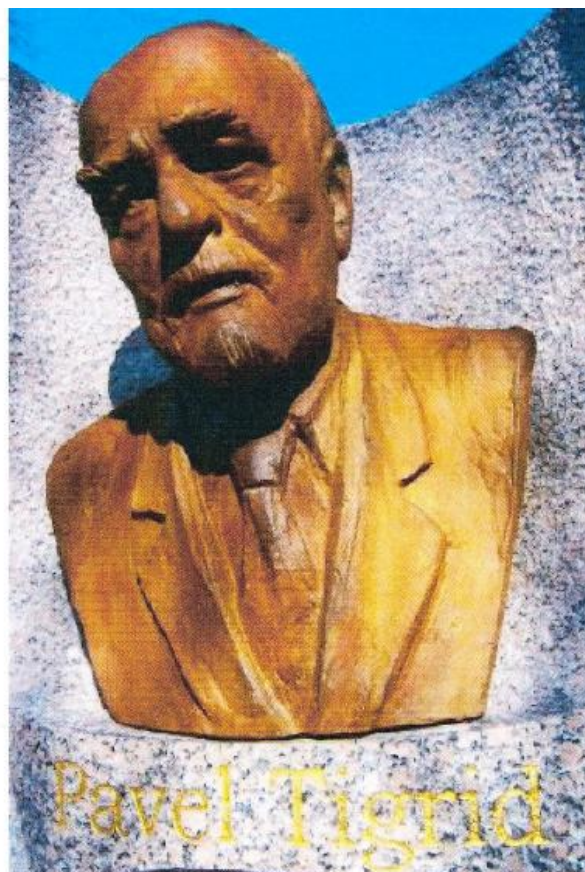

Jazykové gymnázium Pavla Tigrida v Ostravě - Porubě
Foto: Jan Sedmidubský

vůdce světového proletariátu Vladimíra Iljiče Lenina. Je to tedy socha vpravdě tigridovská – historický vtíp zhmotněný v žule a bronzu. Nejde ale jen o vnější symboliku - studenti Tigridova gymnázia mají možnost účastnit se přímo na škole konferencí o odkazu Pavla Tigrida, diskutovat se svými profesory o době, která Tigrida formovala, pracovat s internetovým portálem modernidejiny.cz, na jehož tvorbě se právě jejich vyučující pilně podílejí a tak dále. Mimochodem materiál vydaný k loňské školní minikonferenci „Odkaz Pavla Tigrida dnešku“ by se měl stát povinnou učební pomůckou pro střední školy, a tigridovská výstava iniciovaná ostravskými kantory naštěstí putuje i po dalších školách v českých zemích.

Když jsem na začátku února v Ostravě natáčel, já ani mí hostitelé jsme netušili, co se mezitím stane na Ukrajině a na Krymu. Připadá mi, že Tigridova zásada - mluvit můžeš s leckým, ale udržuj si zásady - je dnes opět aktuálnější než před několika lety, kdy jsme si asi mnozí mysleli, že svobodu už máme takřikajíc „posichrovanou“ na věčné časy, nic nás neohrožuje a záleží jen na nás, jak si to v naší zemi zařídíme. Tak to bohužel není, svoboda není a nebude samozřejmá a zadarmo a bez našeho přičinění o ni velmi snadno můžeme přijít. Což Pavel Tigrid věděl a řídil se tím.

Autor: Jan Sedmidubský

Busta Pavla Tigrída
Foto: Jan Sedmidubský